

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr., a treia-oră 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăce Nr. 15.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Numeri singuratici la 5 cr. se vând la »Tipografia«, soc. pe acțiuni

Numeri singuratici la 20 bani se vând la librăria G. Cârjan, Plocești

MONARCHUL ȘI POPOARELE SALE.

Cătră popoarele Mele.

Cea mai grea și cea mai nemiloasă cercare m'a ajuns pe Mine și Casa mea.

Consoarta Mea, decoarea tronului Meu, credincioasa Mea soție, care în cele mai grele ciasuri ale vieții m'a fost mângâiere și sprigin, în care am pierdut mai mult decât aș putea spune — nu mai este! O fatalitate îngrozitoare a răpit-o dela Mine și popoarele Mele.

O mână uoigașă, unealta acelei patimi nebune, care fîntește la nimicierea ordinii sociale existente, și-a ridicat pumnulul contra uneia dintre cele mai nobile fete ale țării noastre și fără scop a străpuns inima, care ură n'a cunoscut și care numai pentru bine a bătut.

În mijlocul acelei dureri nemărginite, ce m'a ajuns pe Mine și Casa Mea, în fața acelei fapte ne mai auzite, care a înfiorat lumea întreagă, este mai înainte de toate vocea iubitorilor Mele popoare, care îmi ușurează inima. Când în fața hotărîrii dumnezeiești, care m'a aplicat o lovitură atât de grea și necuprinsă, Mă închin cu venerație, trebuie să aduc mulțumită Provedinței pentru marea comoră, ce m'a conservat: iubirea și fidelitatea milionelor, ce în ora suferinței Mă încunjură pe Mine și Familia mea.

În apropiere și în depărtare, în sus și în jos s'a manifestat în mii de forme doliul și durerea pentru fericita în Domnul Împărăteasă și Regină. Într-o mișcătoare armonie răsună de pe toate buzele plîngerea pentru pierderea ireparabilă, ca un ehou fidel la ceea ce simt în sufletul Meu.

Precum Eu voi păstra cu sfințenie până la moarte memoria iubitei Mele soții, tot așa grațitudinea și stîmna popoarelor Mele, îi vor ridica ei monument durabil pentru toate timpurile.

Din adăncul inimei Mele mănăite mulțumesc fiecăruia pentru acest gaj mai nou al simpatiei devotate.

Atunci, când vocile sărbătorești, ce erau să răsune în acest an, trebuie să amuțescă, reamintirea de nenumăratele dovezi ale alipirii și sentimentului comun fidel, îmi rămîne ca cel mai prețios dar, ce Mi-l dau popoarele Mele.

Comuniunea durerii constituie o nouă și intimă legătură între tron și patrie. Iubirea nestrămutată a popoarelor Mele Mă întărește nu numai în acel sentiment potențial al datoriei, ca să perseverez în misiunea ce-Mi este încredințată, ci Mă întărește totodată și în speranța succesului. Implor pe Atotputernicul, care M'a lovit atât de greu, să-Mi dea încă putere de a putea duce la sfîrșit acea, spre ce sînt chemat. Îl rog să binecuvînteze popoarele Mele și să le lumineze, spre a afla calea iubirii și a bunei înțelegeri, pe care înaintînd se înfloresc și se devină fericite.

Dat în Schönbunn, la 16 Septembrie 1898.

Francisc Iosif m. p.

Acest manifest l'a dat M. Sa Monarchul cătră popoarele Sale, din incidentul morții Împărătesei-Regine. Sînt cuvintele dulci și blînde ce le adresează părintele cătră fiii jeltori ai monarhiei cerință în durere.

Manifestul de mai sus, publicat în numărul din 18 Septembrie al foii oficiale din Budapesta, este precedat de un rescript prea înalt adresat ministrului-președinte Bánffy, de următorul cuprins:

»Iubite br. Bánffy! În mijlocul acelei doliu nemăsurat, ce m'a lovit, acausat

Mie și Casei Mele moartea soției Mele Împărătesei și Regine Elisabeta — iubirea și condolența popoarelor Mele, precum și grațitudinea față de adormita în Domnul, s'a manifestat în mod mișcător și înălțător de suflet.

»Urmez soaptei inimei când te încredințez pe D-Ta, a face cunoscută în mod convenit mulțumita mea aici alăturată și adresată nemijlocit iubitorilor Mele popoare, din toate țările coroanei Mele ungare.

Dat, Schönbunn, 16 Sept. 1898.

Francisc Iosif m. p.

Br. Bánffy m. p.

Tot în numărul acela al foii oficiale se mai publică două rescripte adresate de Maiestatea Sa, unul ministrului-președinte Bánffy și celalalt ministrului de externe Goluchowski, în care zice, că în amintirea Împărătesei-Regine Elisabeta și în onoarea patroanei Sale S-ta Elisabeta de Thuringia, înființează un ordin pentru femei »Ordul Elisabeta«. De acest ord este legată și o medalie, ce poartă numele »Medalia Elisabeta«. Acest ord și această medalie vor fi conferite acelor femei, cari se vor distinge în cercul chemării lor, sau câștigându-și merite pe terenul religiei, ori prin alte fapte de binefacere și filantropice. Ordul are trei clase: marea cruce, apoi clasa I. și II.

Cu data de Schönbunn, 17 Septembrie 1898, Maiestatea Sa a mai adresat contesei Sztáray un rescript în care zice, că pentru serviciile ei aduse în ora morții augustei Suverane și drept recunoștință, îi conferă marea cruce a nou înființatului ord.

Mulțumita Domnitorului.

Sibiu, 21 Septembrie n.

(c.) În primul moment al durerii, copleșit cu totul de senzația zguduitoare a celei mai înfrîștătoare vesti ce i-a fost dat să audă în viață, Monarchul nostru a avut o exclamare dureros de desnădejduită:

— Acum toate s'au sfîrșit!

A fost o clipă de supremă sîforare; inima iubitorului Monarch se simțea prea omenescă ca să încapă atîta nemărginită durere, prea slabă, să nu îngenecheze în fața celei mai groaznice lovituri a sorții.

Și nu e mirare. Păharul durerii prea era plin și mîna bătrînului Monarch tremura la gîndul, că trebuie să-l golească până la cel din urmă picur.

Ca scăpărarea unui fulger s'a lăsat vestea peste țeara întreagă și pe o clipă cu toții aiurii au rămas... dar numai pe o clipă. Simțimentul de durere a dat loc unui simțiment mai puternic, potențial de durere însăși: iubirea.

În imaginațiunea noastră vedeam un cadavru de marmoră și lîngă el sta un bătrîn încărunit și slab, gata să cadă în tot momentul sub povara durerii fără de margini.

De peatră de ne-ăr fi fost inima și trebuia să se înduioșeze, la eugetul că bătrînul, slab și încărunit este Suveranul nostru, bunul nostru Suveran.

Dar inimile noastre nu erau de peatră și ca prin farmec toți fiii acestei patrie au ajuns la convingerea, că prea e grea lovitură, prea e plin păharul — și trebuie să-și iee și ei partea de amar, alături cu îndureratul Domnitor.

Și-am zis atunci: »Nu, Maiestate, încă nu s'au sfîrșit toate. Durerea ce Te-a isbit a noastră a tuturor este și voim să avem și noi partea noastră de durere. Căci durerea e mai puțin omoritoare, dacă ai cu cine s'o împărțesti!«

A fost un solemn moment acesta. Popoarele învrăbite ale acestei țări, de astă-dată aveau un singur punct de atenție, o țintă comună, asupra căreia nu mai încăpea discuție: să ușureze durerea Domnitorului.

Și rînd pe rînd venit-au toți fiii împărăției, venit-au toți, fără deosebire dacă sînt copii răsfațați sau vitregi... venit-au cu toții și părtași s'au făcut suferinței părintelui comun.

Astfel durerea a fost susținută cu puteri unite și deși a lăsat urme vecinice rămănoare în inima Suveranului, ea totuși n'a putut să-l frîngă și să-l doboare.

Primele zguduiri de durere au trecut marelui defunct doarme astăzi somnul de veci în cripta familială.

Din pragul acestei cripte Monarchul privește în jur cu ochii umezi încă de lacrimi, și mirându-se cum de-a putut să suporte atîta durere, vede în jurul lui milioanele de cetățeni iubitori, stînd mulți și cu capetele descoperite, în vreme-ce ochii lor strălucesc de schinteia iubirii și a compătimirii.

El înțelege acum pricina, care i-a dat puteri să suporte lovitura, înțelege că încă »nu-s pierdute toate!«

Când tot amarul nefericirii a cuprins Familia Lui înaltă, mai rămîne încă ceva mângâiere: iubirea popoarelor.

Familile Suveranilor sînt mai întinse ca a celorlalți oameni; ele se limitează nu de ziduri, de edificii, ci de munți și păduri și ape.

Și privind înduioșat de atîta dragostă în jurul său, exclamă adînc emoționat:

Manifestul Monarchului e un cald eflux a unei inimi iubitoare și bune. Mulțumire reese din toate cuvintele lui, și bunăte respiră din toată frasa.

Se vede că a isvorit din inimă, căci inimi pîtrunde și la inimi străbate.

Vom aprecia mîne mai deaproape acest manifest, după-ce astăzi e destul să ascultăm glasul inimei, când auzim cuvintele preafinalte pline de iubire, căci multă vreme a trecut de când astfel de cuvinte n'au mai sunat și pe seama noastră!

Voci din presa maghiară.

Presa maghiară comentează pe lung manifestul Domnitorului, în niște termeni, din cari reese destul de vedit nemulțumirea. Nu le vine la socoteală patrioților nostri, că în apel se face poimenire de sărbările iubire, dar grațioși cum sînt de astă-dată o trec cu vederea.

Astfel »Magyar Hirlap« scrie:

»Tînă pămîntescă se nu atingă aurul acestui strălucit act de Domnitor.

Sed nu cercăm cu minte rece, că în ce colorii ved milioanele popoarelor expresiunea nobilei inime de Suveran. Se nu ne pese, că mîni stîngace și nenorocite iau condeiul când e vorba să trîmită popoarelor evîntul regal. Nu băgăm seama, că un pasaj amestecă și pe poporul maghiar în sărbarea Austriacilor. Toate aceste se perd, se ascultăm evîntul inimei.

Regele nostru, grațiosul Domnitor imploară dela Atotputernicul:

»Să afle popoarele Mele, calea iubirii și a bunei înțelegeri!«

Mai aparentă e supărarea însă, când e vorba de »popoarele Mele«. Când în această țeară sovînimul hegemonilor nu admite existența mai multor popoare, ci predică în gură mare existența unui singur popor alcătuit de stat — cum vine manifestul prea înalt se pomenesc de »popoarele Mele«?

»Pesti Napló« cu diplomatică sîrfeție prefăcîndu-se, înțelege sub »popoare« exclusiv naționalitățile din Austria. Cătră pentru Ungaria își dă aerul a fi pe deplin convins, că textul preafinalt înțelege o singură națiune, și de aceea se grăbește a afirma, că națiunea din chestie e de cel mai perfect acord în ce privește »cultul ideilor naționale«.

Numita foaie scrie:

»Pentru-ca simțimentul eroic de datorință a M. Sale se ajungă rezultatul dorit, și noi dorim, ca popoarele monarhiei să afle calea iubirii și a bunei înțelegeri. Aceasta nu trebuia să lipsească în trecut, și n'ar fi bine să lipsească și în viitor. N'am nutrit nici-odată antipatie sau preocupare față de popoarele din Austria, nu am răspuns cu dușmănie simțimentelor dușmănoase de acolo, și nici nu le-am putut înțelege. În ce privește buna înțelegere în privința cultului ideilor naționale — între cari la primul loc punem iubirea și credința neclătită față de Regele — aceasta au arătat-o în mod strălucit toamă zilele trecute.

»Budapesti Hirlap« își permite a vorbi mai deschis. Luîndu-și aerul interpretului autentic, afirmă că textul apelului e greșit, de oare-ce în Ungaria nu există »popoarele Mele, ci un singur popor, poporul Regelui maghiar, națiunea maghiară.

Eată un extras:

»Ce privește forma rescriptului, nu poate rămîne fără observare. Înainte de toate evident, că e traducere, ceea-ce de-trage din nemijlocirea actului. Apoi e compus după tradițiile vechi Austriei, »Popoarele Mele« nu există în Ungaria. Aici există »rele Mele« este din țărîna noastră veche împărătească. La noi este un singur popor, poporul Regelui maghiar, națiunea maghiară. »Popoarele Mele« nu e la locul seu în foaia oficială maghiară.

După înmormîntare.

Deși înmormîntarea răposatei Împărătesei s'a săvîrșit, doliul greu care a cernit împărătescul oraș Viena, a rămas același și acum, și impresiunea dureroasă ce a produs-o grozava lovitură ce a căzut asupra Monarchului nostru, e viuă încă în inimile credincioaselor popoare.

Drapele de doliu filfaie încă pe casele din stradele Vienei, vitrinele prăvăliilor sînt și acum îmbrăcate în negru. Viena jalește și acum împreună cu Viena jalește monarhia întreagă.

Duminecă, în 18 l. c., în ziua primă după înmormîntare, biserica Capușinilor s'a umplut de lume. O mulțime de curioși cereau intrare în criptă, spre a vedea sicriul M. Sale Împărătesei.

În criptă însă, nu au căpătat intrare decât deputațiunile acelea, cari au venit la Viena cu gîndul de a depune cununii pe sicriu, și din cauza imbulzei celei mari din ziua înmormîntării nu au putut intra în capela Curței spre a depune cununile lor pe catafalcul de acolo. Cununile acestea au fost depuse de respectivele deputațiuni în decursul zilei de Duminecă, pe sicriul așezat deja în criptă.

Luni, în 19 l. c., după amezai, în biserica din Burg, ai cărei pereți au fost obduși în negru, s'au ținut vigiliile pentru răposata Împărăteasă.

De față au fost toți membrii casei domnitoare aflători în Viena, ministrii austriaci, și Bánffy și Fejérvary, ca reprezentanții guvernului ungar.

Cu toată lovitură ce a îndurat-o și cu toate obozele zilelor acestora, Maiestatea Sa Monarchul nu e frînt, lucră și acum mult, așa căt cu dreptul a fost numit »eroul datorinței«.

Spre a se restaura Maiestatea Sa, va merge în curînd împreună cu Archiducesa Maria Valeria la Valsee, și de acolo

va veni în Gödöllő, unde va petrece mai mult timp.

Toți domnitorii străini au părăsit Viena. Maiestatea Sa Regele Carol al României a părăsit Viena Duminecă seara. La gară a fost petrecut de dl E. I. Ghica, ministrul României la Viena încunjurat de tot personalul legațiunei.

Supărarea Maghiarilor.

Nu poate trece zi, ca Maghiarii din incidentul morții și înmormîntării Împărătesei-Regine, venind în atingere cu cetățenii și autoritățile austriace, să nu aibă fel de fel de »supărări« și plîngeri contra acelor.

Firește, supărări patriotice! Cum Maghiarii le-a crescut peste măsură orgoliul național, devenind de o aroganță și fudulie de nesuferit, ei se cred că sînt cei dintîi în monarhia austro-ungară și așteaptă, ca în Viena și în țările austriace toți să li-se inchine și să le recunoască superioritatea, care numai ei »și-o închipuiesc, că o au.

Dacă Maghiarii, cum s'a întemplat și la înmormîntare, sînt puși la locul ce li-se cuvine, ziarele maghiare strigă în gura mare, că »națiunea« a fost vătămă, desconsiderată și scurtată în drepturile ei.

Eată »supărările« cele mai noue ale

Ziarele maghiare sînt necăpite, ca Monarchul în manifestul seu s'a adresat la »popoare« și nu »singur la »națiune«. Aceasta nu e corect, zic ele, de oare-ce în Ungaria nu există decît un »singur popor«, poporul sau națiunea maghiară. Asupra acestei gogorite a Maghiarilor vom ave prilej a reveni.

Altă necorecitate — și prin urmare o nouă supărare — au aflat ziarele maghiare în dispozițiile statutelor noului ord »Elisabeta«. În un paragraf al statutelor se stabilește, că ordul îl pot primi numai femeile, cari sînt în legătură de cetățenie (kötélék) austro-ungară. La aceste Magyarországi observă, că o astfel de legătură cum se amintește în statut nu există și ar fi trebuit să se pună clar: »cetățenia maghiară«.

Tot această foaie e supărată din pricină, că la rescriptul mai înalt, prin care s'a conferit ordul contesei Sztáray, lipsește contrasignarea prim-ministrului maghiar.

Dar o supărare și mai mare a cuprins-o pe M—g, în urma pasajului din literalele fundamentale a noului ord, în care se zice, că protectoara răposatei Împărătesei-Regine e Sfînta Elisabeta de Thuringia. »M—g« protestează contra acestei numiri silindu-se a arăta, că Sf. Elisabeta »de Thuringia« nu există, ci această sfîntă se numește: Elisabeta Hungariae, care a fost fiica regelui Ungariei Andreiu II. Au greșit deci — după »M—g« — aceia, cari au compus și iscalit statutele și astfel au neîndreptățit »națiunea maghiară«.

Mari »supărări« i'a ajuns pe Maghiari la înmormîntare în Viena. Toate ziarele maghiare se plîng, că deputațiunile oficioase ale Maghiarilor au fost desconsiderate din partea cercurilor oficioase și neoficioase. Dacă altcum nu s'a putut — zice Budapesti Hirlap — Vienezii au arătat cu mici sicane, că nu nutresc simțimente prietenești față de noi.

Între altele deputațiunea parlamentului maghiar a fost »salutată« în Bankgasse cu strigăte puternice de »abzug«.

Budapesti Napló se plînge, că un aranjator a apostrofat deputațiunea dieței — care era în gală, cu pînteni și sinoare — cu cuvintele:

— Die Herren von Comitatz zurück.

Tot asemenea se plâng și prelații maghiari, că au fost desconsiderați. Din pricina aceasta prelații s'au întrunit la o conferință la primăria Vasváry, dar — după-cum se plâng ziarele — primăria n'a putut să facă nimic, față de dispozițiile mareșalului de curte.

Ei, »necazuri« și »supărări« patriotice!

Sibiu, 17 Septembrie n.

Cum se prada banii statului.

Am spus-o în repețite rânduri, și de nenumărate-ori am ilustrat cu exemple, cum se prada la noi banii statului, cum se aruncă ca pleava, pentru tot ce e unguresc, pentru școalele, teatrele, reuniunile lor de maghiarizare, — ear' în schimb noi nemaghiarii nu avem dela stat nici un favor, fără numai greutăți de suportat.

De prada ce se face cu banii țerei s'au îngrozit chiar și Ungurii, s'au îngrozit până și coconășul Pázmándy.

În o foaie publicată în »M-g« vorbind despre teatrele ungurești, se plâng între altele, că pentru opera maghiară începând dela 1884 până în prezent, statul a spesat peste 7 milioane fl. și totuși însuși Pázmándy o recunoaște, că »opera maghiară, cu toate că s'au prădat atâtea bani pentru ea, nu satisface așteptărilor«.

Nu mai pentru operă s'au spesat 7 milioane fl. — după spusele lor — în un interval relativ foarte scurt. Câți bani se vor mai fi prădat pentru alte utopii ale lor?!

Să nu ne mirăm dară, dacă politica lor duce feara și poporul la faliment material.

Situația în Austria. În 19 l. c., Thun a chemat la o constituire pe corifeii partidelor din dreapta.

Contele Thun a zis că ține de necesară alegerea cât mai grabnică a comisiunilor pentru stabilirea cuotei și studiarea proiectelor pactului. Despre măsurile ce are de gând guvernul a le lua, spre a face reichsrath-ul capabil de muncă, contele Thun nu a făcut nici o amintire.

»Narodny Listy« vorbind de această treabă se fînă la prelușurile lor, acum mai mult ca ori-și-când.

„Cehii cer numai egalitate, nu drepturi de supremație în detrimentul altor popoare“.

Între partidele germane din opoziție sunt două păreri. Unii zic că se continue obstrucția și mai departe, alții sunt de părerea să încete cu obstrucția, însă numai ca să poată desbata și respinge proiectele pactului.

LIBERTATEA

de

JOHN STUART MILL.

— Traducere de Teodor V. Păcășianu. —

II.

Libertatea cugetărei și a discuțiunii.

(Urmare).

Dacă sunt însă convingși despre aceasta (așa zic obiecționistii), n'ar mai fi conștiențioși, ci lășiitate, descurajarea de a lucra după vederile proprii și de a permite să se răspundească, fără împedecare, teorii, pe cari în bună credință ar trebui să le țină de primejdiile pentru bunăstarea omeniei, în viața aceasta sau în altă viață — dacă le-ar permite răspunderea, fiindcă alte popoare, în epoce mai puțin luminate, au persecutat opinii, cari astăzi toate trec de adevărate.

Lăsați să grijim noi — ar pute să 'mi-se spună — ca să nu cădem în același păcat.

Guverne și popoare au comis greșeli, în alte lucruri, cari fără îndoială erau subordonate autorității lor; au pus imposibile grele și au purtat războaie pe nedrept. Ei bine: noi să nu mai punem imposibile, și pe lângă toată provocarea, să nu mai purtăm război? Oamenii și guvernele trebuie să lucreze după cea mai bună precieperă a lor. Nu există convingere absolută, dar' există certitudine, și aceasta ajunge pentru scopurile vieții omenestii. Noi putem și trebuie să considerăm vederile noastre de adevărate, pentru-că ele sunt conducătorul propriei noastre acțiuni și nu ne taxăm nici-decum prea mult când interzicem oamenilor răi distrugerea societății prin răspunderea opi-

niilor, pe cari noi le considerăm de false și periculoase.

Răspund, că taxarea e mult prea exagerată. E o puternică deosebire când mai considerăm opinia de adevărată pentru faptul, că la ori-ce ocazie de a fi combătută, nu a putut fi răsturnată, și când o ținem de adevărată, în scopul, ca ea să nu poată fi combătută în nici un cas. Perfecta libertate de contestare și de reprobaire a opiniilor noastre e adevărată condiție, care justifică acceptarea verității ei, în scopurile modului de acțiune; și sub nici o condiție de altă natură, nu-și poate câștiga ființa, cu facultate omenască, convingerea, că se află în drept.

Dacă luăm în privire istoria opiniilor, sau acțiunea ordinară a oamenilor, trebuie să ne întrebăm: carei împrejurări este a se atribui, că acestia sau aceia nu sunt mai răi de cum sunt?

Evident, că nu forței moștenite a inteligenței omenestii. Pentru-că la o chestiune, dacă nu e cumva de sine înțeleasă, pe lângă unul, care o știe aprecia, sunt alți nouzeci-și-nouă cari nu pot s'o facă aceasta. Capacitatea acestui »unul« e apoi earșii relativă; căci majoritatea bărbaților excelenți din toate timpurile trecute, aveau multe opinii cari astăzi sunt recunoscute de greșite, și făceau sau aprobau multe lucruri, pe cari astăzi nici unul din ei nu le-ar pute justifica.

De unde vine dar, că în total preponderază în omenire opiniile înțelepte și acțiunile raționale?

Dacă preponderanța aceasta există cu adevărat, — ceea-ce trebuie să fie așa, căci altcum și acum, ca și mai înainte, afacerile omenestii s'ar afla într-o stare desperată, — trebuie s'o mulțumim unei însușiri a spiritului omenesc, care reprezintă isvorul a tot ce e respectabil în om, ca fiindă cugetătoare și morală, — că adevărat: rădăcirile sale sunt capabile de a fi îndreptate.

Omul e capabil să-și rectifice neînțelegerile prin lămuriri și prin experiență. Are trebuință de lămuriri omul, pentru a-și se arăta cum trebuie interpretată experiența. Opinii și exerciții nepotrivite se abat totdeauna dela fapte și dela motivele doveditoare. Dar' faptele și motivele trebuie înșirate omului, ca să aibă efect asupra minții sale. Prea gure istoria, fără că lămuririle se le clarifică importanță. Când dară întreaga forță și întreaga valoare a judecății omenestii depinde dela această singură însușire de a o pute rectifica, atunci când e greșită, negreșit că numai atunci poate să inspire încredere, când mijloacele de rectificare sunt totdeauna la îndemână.

Să luăm cazul, că cineva merită, cu adevărat, să fie stimat pentru facultatea judecății sale. Cum a putut să se înțelepească aceasta? Așa, că critica opiniilor și acțiunilor sale, au influențat asupra spiritului său. Așa, că el avea obiceiul a asculta toate cu atențiune, ce se putea aduce în contra sa, a tras folos din ele întru-cât erau juste, — s'a consultat cu sine, și la ocazii și cu alții, asupra celor-ce erau false. Așa, că simțea cum singurul drum pe care ajunge omul la plină, conștiență e acela, când ascultă ceea-ce spun oameni de diferite păreri, și când privește chestiunea din toate punctele de vedere posibile.

Nici un om înțelept nu-și-a câștigat înțelepciunea pe altă cale decât pe aceasta, și nici nu zace în natura firei omenestii, ca omul să poată ajunge pe altă cale înțelept.

Îndatinarea continuă de a-și îndrepta și perfecționa vederile, comparându-le cu opiniile altora, departe de a produce nedumerire și întârziere în acțiune, e singura basă solidă pentru dezvoltarea acțiunii. Căci omul, cunoscând odată tot ce 'i-se poate obiecționa, cel puțin pe față, și luând poziție contra tuturor contraopinienților; conștîu fiind că obiecțiile și greutățile trebuie să le înțimpine, fără a le evita, și că nici o lumină nu trebuie respinsă, resfiră-se ea din ori-care parte asupra obiectului: se află în drept a presupune, că judecata sa e mai corectă decât a unei persoane sau a unei mulțimi, care n'a fost expusă unui asemenea procedeu.

Nu se cere prea mult, când se cere, ca, ceea-ce înțeleptii omenirii, cei mai competenți de a se încrede în judecata lor proprie, află că e necesar pentru asigurarea judecății, — să aibă valoare și pentru mulțimea împetrișată, compusă din câțiva înțelepți și mulți nebuni și numită »public«.

(Va urma).

Figuri dela manevre.

Colonelul Tudjy.

Din Japan. Om relativ mic de statură, foarte nobil și vioiu, păr negru, culoarea feței cam galbenă (ca la toți asiaticii orientali). Era și el în uniformă japoneză. La manevre călărea pe un »Pony« și-și făcea multe notițe. Vorbește perfect nemțește. În seara de 7 Sept. a cinat în restaurațiunea gărei dela Timișoara, luând un »Kalbschnitzel«, vorbind cu olegii sei, cu chelnerii și cu — corespondentul d-voastre — nemțește.

Locotenent-colonel conte Moltke.

Un nepot al marelui strateg. Și acesta foarte tânăr, încă ai crede că e un »locotenent«, ear' nu un locotenent-colonel. Bel, tip pronunțat germanic, dela nord. Originea familiei, strict luat, e daneză.

Husarii ungurești la manevrele dela Buziaș.

— Dela raportorul nostru militar. —

Cumcă husarii sunt cătane bune, aceea o știe toată lumea. Călăreți mai buni, mai curajoși, mai iuți — mai că nu se află pe lume.

Conducătorii lor, corpul ofiteresc al husarilor, în mare parte e compus din »nemeși-ungurești, tot cavaleri, călăreți brilați, cu maniere sociale aristocratice, dar' — câte-odată — răi cunosători ai — mapelor și ai tacticii și strategice«.

Această stare a lucrurilor s'a putut constata atât în războaiele italiene dela 1859, cât și în războiul cu Prusia dela 1866 și 1878 în Bosnia, unde husarii n'au fost conduși cum se cade și adeseori au ajuns în situațiuni foarte neplăcute, critice, păgubitoare de oameni din cauza conducerei rele.

În războaiele moderne nu se cere dela ostași numai vitejie, ci pe lângă multă vitejie se cere și o porțiune bună de școală, de pregătire — așa pută zice științific. Se cere însă înainte de toate un cap limpede și o cunoaștere bună a terenului.

La Buziaș husarii atât cei împărătești, cât și cei honvezești, s'au arătat — ca husari.

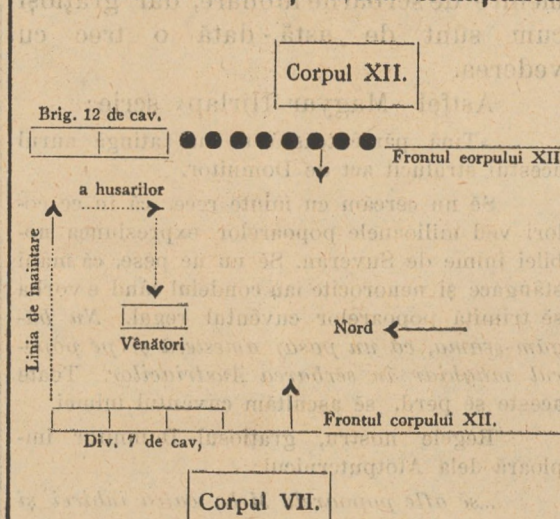
O ținută minunată, atacuri brilante conducere nu prea de laudat.

Am mai raportat, că deja în ziua primă de manevre (Sâmbătă, în 3 Sept.) o trupă de husari honvezești de a diviziunii 7 de cavalerie, condusă de sigur de un comandant cam singular, s'a vîrît la aripa dreaptă (nordică) în apropiere de satul Bucova, între aripa dreaptă a corpului XII. (compusă din o brigadă de cavalerie și din artilerie) și între un batalion de vînători, tot a corpului XII, batalion trimis ceva înainte.

La această ocaziune husarii honvezești nici n'au atacat cavaleria ori artileria corpului XII, manevrând cu frontul spre răsărit, ci au atacat batalionul 23 de vînători din dos, cu frontul propriu spre apus.

În cas serios, nici un unic husar honvezeș n'ar fi scăpat cu viață, ci ar fi rămas zdrobiți total de focul bateriilor corpului XII. și de focul intensiv al batalionului de vînători.

Alăturata schiță arată situațiunea:

Husarii de honvezi au și fost prinși prin trupele corpului XII.

La altă ocazie, tot la aripa nordică, două regimente de husari s'au purtat ear' așa de curajoși și desprețuitori de moarte, încât comanda supremă a manevrelor (șeful statului-major FZM. br. Beck respective juriul — Schiedsgericht) a trebuit să declare aceste două regimente pierite (ausser Gefecht gesetzt).

Foile din Pesta tac despre toate acestea și numai »Reichswehr« din Viena e așa de sincer a recunoaște în nr. seu dela 9 l. c. și încă în un alt număr premergător (pare-mi-se dela 7 ori 8), că — husarii au fost rău conduși. A perde

lupta, a fi bătut nu e rușine nici la manevre, nici pe câmpul de bătălie.

Corpul XII. (ardelenesc), Luni, în 5 încă a trebuit să se retragă, dar' s'a retras cu onoare, față de puteri superioare, și în ziua următoare s'a revanșat. Husarii însă, — dar' tac.

1848.

Cronica anului.

Pesta, 19 Septembrie

În ședința dietală de azi deputații săsești: Rosenfeld, Schmidt, Bransch, Friedenfels, Schnell și Fabini ai Sibiului, Mediașului și a Nocrichiului declară, că nu vor să mai fie deputați, de oare-ce nu pot fi mulțumiți cu tendința dietei.

Se face un sgomot grozav. Kossuth cere, ca acestia să nu poată părăsi Pesta până nu va veni următorii lor și să se trimită deputatul Pálffy, ca comisar în Ardeal.

După mai multe desbateri se satori, că deputații numiți să rămână până-ce jurisdicțiunea respectivă va trimite la înștiințarea președintelui alți deputați.

(Org. Naț. nr. 20, Gaz. și Siebb. B. nr. 102).

— Abia s'au depărtat cei 6 deputați, s'a ridicat Kossuth și a pretins dela dietă să-i declare de prieteni ai rebelilor și a camarilei oprindu-i a se depărta din oraș până vor fi înlocuiți cu alții, ba din contră se fie înșirați ca desertori și criminali. Deputatul Odoheiliului Pálffy, care curând a fost denumit și comisar dietal s'a declarat, că va fi vas de acei deputați, după-ce va merge în Transilvania.

(B. Hirlap).

Viena, 19 Septembrie.

Dietă Austriei s'a ocupat cu deputațiunea de o sută a Maghiarilor. Din prilejul acesta casa »și-a arătat ura față de Maghiari, fiindcă voesc a sugruma naționalitatea croato-slavonă, sârbă și română« și privesc pe Austria de țeară străină și nu vreau să primească o parte din datoria statului.

Dela Milano sosesc știri, că Radetzki a declarat cetatea supusă sub legea belică; 24 tunuri din fortăreață sunt îndreptate către porțile cetății.

La Trieste a sosit din marina franceză o mare ruptică cu 84 tunuri și 850 soldați și fregata Psiche cu 30 tunuri și 350 soldați.

Ștergerea iobăgiei prin o lege sancționată de Maj Sa (9 Sept. n.) își are efectul, căci poporul în toate părțile se împacă cu aristocrații.

În privința colorilor țerei încă decurge o luptă înverșunată între cei ce voesc unirea tuturor nemților și cei ce-și află garanța existenței lor numai în independența Austriei, precum sunt Slavii. Lupta încă mult va rămâne nedecisă.

(Gaz. de Tr. nr. 76).

Frankfurt, 19 Septembrie.

Orașul este un lagăr întreg. Ieri și azi în continuu au venit soldați, postându-se pe străzi. Baricadele sunt deja sparte! »Sătenii din jur vin să vîneze după corifeii despotismului!« Auserwald, un deputat și principele Lichnovski au fost împușcați de popor. E curios, că dintre conservativi acum nime nu-și ridică glasul în contra »vîrsării de sânge«, cum ziceau când era vorba de Danemarca. Toată vecinătatea ferbe! Numărul morților nici acum nu se știe, dar' soldații aproape sigur au vre-o 50—60 morți și mai mult de două-ori pe atât răniți.

(Coresp. Gaz. de Tr.)

Pesta, 19 Septembrie.

»Am. Pop.« la știrea adunării din Blaj zice, că: »nu se vedea a fi în favorul și interesul Românilor și foarte ne-ar dorea, dacă...Românii s'ar face instrument în mâinile altora spre scopuri străine, care mai pe urmă ar pute dărpăna libertate și fericirea Românilor...« Priveghiați, fraților Români!

București, 19 Septembrie.

Despre arderea regulamentului raportorul »Gaz. de Trans.« zice următoarele:

Cetățenii capitalei împreună cu banda militară, sub stindarde tricolore, au mers la curtea administrativă de unde au luat originalul regulamentului în manuscris și pe cel tipărit l-au pus pe »patul morții« învelit cu pânză neagră; banda cânta de jele; și așa merseră până la curtea metropolitului; în cale au trecut pe lângă consulatul rusesc, unde au stat, tîmîndu-l »ca pe cei morți«. În curte li aștepta metropolitul cu crucea în mână și după-ce a rostit anathemă asupra regulamentului și a partizanilor lui, a demandat să fie aruncat în foc, care deja era gata în curte. Poporul a stat acolo până tot regulamentul s'a făcut cenușă.

După aceste au mers pe dealul metropolitului și au stricat și nimicit monumentul

ridicat în memoria introducerii regulamentului. Monumentul era cu inscripții rusești și românești și avea un tun, care prin puterea razelor solare în toată ziua se descărca de sine, anunțând miezul zilei.

(Gaz. de Trans. nr. 75).

Pojon, 20 Septembrie.

Comisiunea însărcinată din partea ministrului de războiu maghiar cu investigarea batalionului grănițeresc își înaintează raportul seu, în care arată, că atitudinea lui a fost provocată de deșteptarea simțimentului național la grănițerii născuți și de ordinul primit încă acasă, ca nu cumva să asculte de vre-o comandă, care 'i-ar trimite contra fraților grănițeri sârbi; apoi că se făcuseră repetiții încercări de a-l îndupleca să jure pe constituție și că ei se temeau, că vor fi rușiți de către casa domnitoare și supuși unui regim străin. Din toate aceste motive cere grație pentru batalionul român. (Gaz. de Trans.)

Pesta, 20 Septembrie.

Politia a prins o femeie tocmai când era să aprindă o casă. Mușterea a mărturisit, că un domn 'i-a dat 2 galbeni să facă aceasta. (Am. Pop.)

Șiofok, 20 Septembrie.

Husarii maghiari s'au lovit cu oastea lui Hardek, comandant de ai lui Jellacici, pe care 'l-au silit a se retrage. (Am. Pop.)

Pesta, 20 Septembrie.

»Am. Pop.« publică o corespondență, din Kanizsa în care oastea lui Jellacici e descrisă astfel: Oastea constă din 32—34 mii; puterea lui sunt 8 batalioane de grănițeri, dar' nici acestia nu vor pușca asupra Ungurilor. Al doilea element este garda națională croată, care a venit numai de frica lui Jellacici și e înarmată cu sape, coase etc. Al treilea element sunt grănițerii dela Lika, mai toți hoști cu căciula roșie. Acestia și »serejenii« (al 4-lea element), niște oameni adrețaroși; nu cunosc nici o supunere. Husarii sunt vre-o 500, dar' nu plătesc ca 50 de ai Maghiarilor Poftim, de te luptă cu o armată ca și aceasta!!!

Viena, 20 Septembrie.

Deputațiunea maghiară e tratată cu refuz de către adunarea imperială. Locuitorii Vienei aranjează serenade și conduct cu torțe în onoarea deputaților unguri.

(Kerekgyártó).

Orăștie, 20 Septembrie.

Locuitorii din scaunul Orăștiei se opun recrutării ordinate prin ministerul unguresc, fiind ilegală.

(Siebb. B. nr. 101).

Paris, 20 Septembrie.

Contele Teleki a sosit aici, ca să ceară dela guvernul francez un ajutor de 30.000 oameni.

(Siebb. W. nr. 109).

Sighișoara, 21 Septembrie.

Azi a sosit un decret guvernial, care sistază conscripția militară.

(S. B. nr. 102).

— Sub pretextul, că are arme la sine, a fost jefuit un neguțetor din Sighișoara la tirgul din Odoheiu.

(S. B. nr. 102).

— Colera bîntue deja în scaunul nostru. În Șeș au murit în 20 de zile 60 de oameni. Mai rău grăsează în Sita-Cherestur.

(S. B. nr. 102).

Pojon, 21 Septembrie.

Aproape de Neustadt a sosit o trupă de 500 studenți cehi. În o proclamațiune subscrisă de M. Miloslav Hodgea, Ludovic Stur și I. M. Hurban, spun, că vin în ajutorul Slavilor oprimați de 900 de ani de Maghiari. Ei provoacă pe Slavi să nu mai asculte de guvernul maghiar și organele lui.

(Siebb. B. nr. 105).

Pesta, 21 Septembrie.

Palatul din lagărul seu din Vespem a publicat, că Teleki, comandantul trupelor ungurești nu este trădător de patrie. Chiar și Csányi și-a retras cuvîntul, la ce dieta foarte s'a mirat, căci a figurat ca comisarul ei.

(Gaz. de Trans. nr. 76).

St-Toma, 21 Septembrie.

Armata maghiară sub comanda lui Mécsáros, ministrul de războiu, s'a aruncat asupra Sârbilor, dar' deși era în număr mare, în restimp de 1 oră și jum. a trebuit să fugă. Ungurii au pușcat asupra Sârbilor cu tunuri de 3 mii și 5 sute de ori, dar' fără a face multă stricăciune. Lupta s'a sfîrșit la 3 ore d. a. Sârbii au eșit din șanțurile lor până la Ó-Kér, unde le-au stat în cale husarii, dar' fără efect. După datele oficioase oastea ungurească are peste o sută morți, dintre husari au rămas pe câmp 51 morți, între ei mulți Sécui, și peste măsură mulți răniți. Mécsáros în necazul lui își căuta moartea expunându-se gloanțelor. Sârbii se luptau numai a batjocură, tot strigînd: vind la noi, nene Ungure, nene Sécui! Despre pierderea lor nimic sigur.

(Közlöny și P. Hirlap).

Depositul fabricii de încălțăminte din Mödling,

str. Cîsnădiei 20.

Sibiu.

Recunoscut ca cel mai bun izvor pentru procurarea de încălțăminte durabile și ieftine.

Este deci un avantajos neprețuit, ca înainte de a-ți procura încălțăminte pentru toamnă și iarnă, să cercetezi

[1862] 7-16

depositul de încălțăminte din Mödling.

Papuci cu zug, simpli și împodobiți dela fl. 3.— în sus.
Papuci de dame, cu zug dela „ 2,80 în sus.

Cisme pentru domni, papuci de pânură și pânză, papuci euptușiți de iarnă, pentru dame, domni, copii, forma cea mai plăcută, alegere după plac, prețuri potrivite, durabilitate mare, se pot căpeta numai în

Depositul fabricii de încălțăminte din Mödling,
str. Cîsnădiei 20. Sibiu.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „Tribunei“.

1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu preț redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și Tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcăritul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndrăgelnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Răstăm de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu preț redus dela 1 fl. sau 8 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Geny. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușoara. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un peștor îndrăgelnic. Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Văntură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Drama mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgarăciul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuciu-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanu“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanu“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan F. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina Mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antoniu Ghislan-zoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalina pînărul. Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învină. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
0. Aută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și peste tot vînzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască legea numită **veterinară**. Di Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o explicare populară a legii amintite. În această explicare se vorbește pe larg despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiu a tradus această carte în limba română populară. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

împărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe
despre

LEGEA VETERINARĂ

și

BOALELE CONTAGIOASE

stînd cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De
Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

„Tipografia“, societate pe acțiuni, Sibiu.

Pentru „Tipografia“, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

Nr. 97—1898.

[1752] 2—3

Concurs.

Pentru ocuparea unui post de **învățător** la școala comunală din Racovița se escrie concurs cu terminul de 26 Septembrie 1898.

Emolumente:

1. Salar anual de 300 fl. v. a. din cassa alodială, eventual ajutor de stat încă de 100 fl. v. a.
2. Cuartir în natură, grădină și relut de lemne 16 fl. v. a.
3. Dela concurenți se recere se aibă diplomă de calificare, eventual absolutor pedagogic; se fie de naționalitate Român, se fie versat în cantul și tipicul bisericesc, avînd datorită a compune un cor și a cânta în Dumineci și sărbători la serviciul divin cu elevii de școală; cei cunoscuți de note sînt preferați.
4. Concurenții au să se prezente în comună în vre o Duminecă sau sărbătoare, spre a-și arăta aptitudinea în cântările bisericești.
5. Concurenții au de a-și așterne suplicile „Scaunului școlar comunal din Racovița“, p. u. Felső-Sebes, comitatul Sibiuului.

Racovița, în 8 Septembrie 1898.

Valeriu Florianu,

președintele scaunului școlar.

Publicațiune.

În 28 Septembrie 1898, la 10 ore înainte de amiază se va licita publice în cancelaria comunală din **Alțina** ghindea aflătoare în pădurea comunală „Lichte Bäume“. Condițiile de licitare se pot vedea zilnic la oficiu.

Alțina, 19 Septembrie 1898.

[1761] 1—2

Primăria comunală.

Instrucție sistematică

în scrimă

după cea mai nouă școală italiană împărtășește, într'un curs de 6 luni, un profesor de scrimă diplomat.

Cursul se începe cu 1 Octombrie n. 1898.

Informațiuni mai deaproape la administrațiunea „**Tribunei**“.

[1744] 2—3

Un învățacel

se primește la

„Tipografia“, societate pe acțiuni
în Sibiu.

Acela trebuie să fie absolvat a II-a
clasă gimnazială sau reală.

Două cărți folositoare

pentru țeranul român

au apărut tocmai și se află de vînzare în
„**Tipografia**“, societate pe acțiuni,
Sibiu, strada Poplăcii 15:

INDREPTAR PRACTIC

în

ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preoți intermitați în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Luptele Românilor.

Articoli istorici-politici

de

Doctor Romanus.

Broșură de 120 pag. cuprinzînd 16 excelenți
articoli asupra mersului istoric al luptelor
noastre politice. O lectură foarte de actualitate.

Prețul 50 cr.

F. A. Sarg fiu și C-nie, Viena.

Mijlocul de curățit dinții de renume universal

„**KALODONT**“
și săpun de glycerin, recunoscut de cel mai bun,
e totdeauna proaspăt, fiind procurat direct

Parfumeria Meltzer, str. Cîsnădiei (edificiul comandai de corp).

[839] 50—

Daniel Meltzer jun.,

strada Gușteriei nr. 23, fabrică de săpun și lumini.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Novitate!

Cadou

ocasional!

LIMBA FLORILOR.

— De amor și amicitie. —

Simbolica naturală a celor mai favorite
flori, compusă după explicările orientalilor
de

Un amoresat.

Acest volum, în format dragălaș (32°) imprimat pe
hârtie velină, în două colori, negru și albastru,
elegant compactat în lux, este

cadou potrivit

pentru tinerime, mai ales pentru fete.

În legătură de pânză colorată, tabla titlului imprimată cu aur.

Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.

La Librăria „**Tipografiei**“, soc. pe acțiuni în Sibiu,
se află de vînzare

următoarele publicațiuni

ale Societății

„Inocențiu Micu Clain“

a teologilor din Blaj

1. „**Epistole către un preot tînăr**“ de Aloisius Melcher. Partea I. și II. 2 volume mari cu preț redus de 1 fl. 50 cr.
2. „**Pregătire la moarte**“, adică considerațiuni asupra maximelor eterne folositoare tuturor spre meditare și preoților spre a predica, de Alfons M. Liguori, 1 volum de 440 pag. — fl. 80 cr.
3. „**Duh muscălesc**“, narațiune de Bolanden (45 pag.) — fl. 10 cr.

— Se recomandă mai ales preoților. —

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vînzare la „**Tipografia**“,
societate pe acțiuni în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrei baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall,